یاء

محبوب روحانی حضرت افنان جناب آقا میرزا عبد الحسین علیه بهاء اللّه و عنایته ملاحظه فرمایند

۱۵۲

بسم ربّنا الاقدس الاعظم العلیّ الابهی

غیب منیع جلّ جلاله و جلّت عظمته ارادهٔ ظهور فرمود و بکلمهٔ کن نطق نمود اذاً ظهرت النّقطة و منها ظهر ما کان و ما یکون و فصّلت کتبه الحامل ما فی الغیب و الشّهود و انّها مائدة عرفانه و نعمة بیانه الّتی بها نفخ فی کلّ الاشیآء آیاته الّتی بها انجذبت الافئدة و القلوب و التّکبیر و البهآء علی خزائن لئالی علمه و کنائز جواهر حکمته الّذین قاموا علی نصرة امره منقطعین عن دونه و متمسّکین بحبله لانتشار اوامره و احکامه اولئک اهل البهآء فی کتاب الاسمآء من لدن مولی الوری الّذی اتی من سمآء العرفان بالحکمة و البیان

روحی لذکرکم و لبیانکم الفدآء دستخطّ عالی بمثابهٔ نور صبحگاهی ساحت قلب و دل را منوّر نمود و کلبهٔ وجود را مزیّن از حق جلّ جلاله سائل و آمل که آن محبوب فؤاد را تأیید فرماید بر تبلیغ امر و انتشار آثار بالحکمة و البیان انّه هو المقتدر العزیز المنّان علم اللّه از قرائت نامه فرح کامل حاصل و بهجت لا تحصی وارد و بعد از قرائت و تلاوت قصد ذروهٔ علیا نموده امام وجه مولی الوری عرض شد و بشرف اصغا فائز گشت هذا ما انزله المقصود فی هذا الرّقّ المنشور قوله عزّ بیانه و جلّ برهانه

بسمی المظلوم و بسمی القیّوم

ذکر من لدنّا لمن اقبل و فاز باللّقآء اذ اعرض عنه اکثر الوری الّذین نبذوا امر اللّه ورآئهم متمسّکین بحبال الظّنون و الاوهام قد سطع النّور و اشرق الشّمس و نادی المناد و القوم فی ریب عجاب قد خلق اللّه العباد لعرفان مشرق آیاته و مظهر نفسه و هم نبذوا ما اراده اللّه متشبّثین باذیال اهوآئهم الا انّهم فی غفلة و ضلال قد اخذهم سکر خمر الغرور بحیث منعوا عمّا ینفعهم مقبلین الی مطلع الظّلم و الاعتساف انّا ربّینا احد اخوانی و حفظناه تحت قباب عظمتی فلمّا طلع النّور اعرض عنّی و قام علی ظلم به ناح القلم و صاح المداد لعمر اللّه انّه اراد سفک دمی بما اغویه احد عبادی فلمّا خرجنا عن بینهم قام و صاح فی نفسه و قال ما ذرفت به دموع الابرار ونفسی قد تحیّر من فعله الملأ الاعلی و الجنّة العلیا و اصحاب السّفینة الحمرآء یشهد بذلک امّ البیان فی اعلی المکان قد بدّل اللّه السّجن بالفردوس الاعلی بقدرة و سلطان قل یا قوم انظروا قدرة اللّه و اقتداره کیف فتح باب السّجن بمفتاح اسمه العزیز الوهّاب

قد حضر العبد الحاضر امام الوجه بکتابک و عرضه بعد الاذن سمعناه و اجبناک بهذه الآیات الّتی اشرقت من آفاقها شموس الحکمة و البیان انّا وجدنا من کتابک عرف حبّک و اقبالک نسأل اللّه تبارک و تعالی ان یؤیّدک بما یبقی به ذکرک فی هذا المقام الّذی جعله اللّه مطاف مظاهر الآیات یا افنانی علیک بهآئی و عنایتی اصبحنا الیوم ناطقاً باسمک و ذاکراً بما انجذبت به افئدة الاخیار خذ کأس البقآء باسم ربّک الابهی ثمّ اشرب منها رغماً للاعدآء و قل للّه الحمد و الثّنآء و الشّکر و البهآء بما هدانی الی نبأ انصعقت به افئدة الفجّار و ایّدنی علی الاقبال الیه باسباب السّموات و الارض الی ان اقبلت و حضرت و سمعت ندآئه الاحلی و رأیت افقه الابهی اسأله ببحر جوده و سمآء عطآئه ان یوفّقنی علی ما یحبّ و یرضی لئلّا یظهر منّی ما لا ینبغی انّه هو المقتدر علی ما یشآء بسلطانه الّذی غلب الممکنات ای ربّ انا عبدک و ابن عبدک قد اقبلت بکلّی الیک معرضاً عن دونک اسألک بامرک الّذی به سخّرت العالم و الامم ان تنزل علیّ فی کلّ الاحوال ما یقرّبنی الیک یا من فی قبضتک زمام العمل

و الآمال ای ربّ تری الفقیر قام لدی باب عطآئک مقبلاً الی کعبة حضورک اسألک بیومک الّذی فیه نفخت فی الصّور و اظهرت حقائق الامور و الّفت بین القلوب ان تجعلنی طائفاً حول ارادتک بحیث لا اتنفّس الّا باذنک و مشیّتک انّک انت المقتدر العزیز الفیّاض

انّا نذکر فی هذا الحین احد افنانی الّذی سُمّی بمیرزا علیه بهآئی و عنایتی و رحمتی انّا رفعناه من قبل و ذکرناه فی الواح شتّی فضلاً من لدنّا و موهبة من عندنا انّ ربّک یفعل ما یشآء باسمه المهیمن علی من فی الارضین و السّموات یا میرزا علیک بهآئی الابهی اسمع النّدآء من افق عکّآء انّه لا تعادله خزائن الاغنیآء و لا جواهر الامرآء و لا کنوز العلمآء انّ ربّک هو العزیز المختار لم تمنعه شدائد الدّنیا و لا سطوتها و لا اعراض الّذین کفروا بالمبدء و المآب یا میرزا خذ الکتاب بقوّة من عنده ثمّ اعمل بما امِرْتَ به من لدی اللّه فالق الاصباح انّا رفعناک لعرفانی و خدمة امری ضع ما عند القوم و خذ ما انزلناه لک فی اعلی المقام انّا نرید ان نریک علی جانب عظیم من الانقطاع لیجعلک باباً لهذا الامر الّذی به نادی المناد الملک للّه ربّ الارباب لا تمنع نفسک عمّا قدّرناه لک دع القوم و ما عندهم انّه یأمرک بما یقرّبک الیه فی کلّ الاحوال بشّر افنانی بذکری لیأخذهم جذب الآیات علی شأن لا تحزنهم حوادث العالم و لا ظلم الّذین کفروا بمنزل الآیات قل لا تخافوا و لا تحزنوا اطلعوا من افق البیت بسلطان خضعت عند ظهوره الکائنات قل انّا رفعناکم و ذکرناکم بما لا تعادله الاذکار سوف یظهر ما وُعدتم به فی الکتاب لا یعزب عن عمله من شئ یشهد و یری و هو العزیز البصّار

یا افنانی اردنا ان نذکر الافشار الّذی قام علی خدمة الامر و نطق بثنآء اللّه مولی الانام طوبی للسانه و طوبی لقلبه بما اقبل الی افقی و لسمعه بما سمع آیات اللّه مُظهر البیّنات

حال بلغت نورا تکلّم مینمائیم بعد از لغت فصحی لتفرح و تکون من الشّاکرین حق جلّ جلاله در طور عرفان لابن عمران بدو کلمه تکلّم فرمود و حال با تو دفتری باز نمود و نطق فرمود بآنچه که کنزیست باقی از برای تو جهد نما اینمقام محو نشود و تبدیل نیابد البتّه در فقرهٔ علیحیدر علیه بهائی و عنایتی جهد بلیغ مبذول داشتهئی فی الحقیقه خدمات عالیه از او ظاهر بر کل لازم مقام خدماتش را بدانند و بما ینبغی رفتار نمایند جناب افشار علیه بهائی فی الحقیقه مراتب عرفان شیعه را خوب ادراک نموده آنچه از قلم او ظاهر شد لدی الوجه مقبول افتاد سبحان اللّه حزب شیعه جز دو کلمهٔ صدق نداشته و ندارند و آن اعتراف لسانی ایشان است بالوهیّت و رسالت هزار و دویست سال وصیّبازی کردند بالآخرة مولایش را بظلم مبین شهید نمودند قد ناح من ظلمهم النّاموس الاکبر و کتب اللّه ربّ العالمین ایّامیکه باسم رسول اللّه روح ما سویه فداه بخدمت مشغول بودند امر بمقامی رسید که السن مثنّین از ثنایش عاجز و محصّین از احصائش قاصر و چون تبدیل نمودند و بترتیب شرکا پرداختند قوّت بعجز تبدیل شد و عزّت بذلّت حضرت اعلی روح ما سواه فداه میفرماید اجساد حروف حی بمقام ارواح ائمّهٔ قبل است کتاب بیان را ملاحظه کنید و مردم را آگاه نمائید شاید مجدّد باوهام مبتلا نشوند حروف حی مقامشان عبودیّت است و بکلمهئی خلق شدهاند و یکی از آن نفوس جناب ملّا باقر بوده باری مقصود آنکه نفوس بانوار نیّر توحید حقیقی فائز شوند قل یا افشار یذکرک المختار فی هذا الحین کما ذکرک من قبل انّه هو المبیّن العلیم نفوسیکه با ما نبودهاند و از امر آگاه نه چون مشاهده نمودند اشراقات تجلّیات انوار نیّر ابهی عالم را فی الجمله منوّر نموده از خلف حجاب با اسیاف بغضا بیرون دویدند و حال بترتیب حزبی مثل حزب شیعه مشغولند قد اتّخذوا الوهم لانفسهم ربّاً من دون اللّه کذلک سوّلت لهم انفسهم و هم الیوم من الاخسرین فی کتابی المبین یا افشار علیک بهائی و عنایتی اسمع ندآئی من شطر سجنی ثمّ نوّر قلوب العالم بنیّر امری المشرق العزیز البدیع قل یا ملأ الارض تعالوا لاسقیکم کوثر البیان باسم ربّنا الرّحمن ثمّ اسرعوا بقلوب نورآء الی افق ظهور مکلّم الطّور فی سجن عکّآء ایّاکم ان تخوّفکم زماجیر العباد او تمنعکم همزات الّذین کفروا بیوم الدّین انّا ذکرناک مرّة بعد مرّة بما

یبقی به ذکرک و اسمک فی کتاب اللّه العلیم الحکیم البهآء المشرق من افق سمآء رحمتی علیک و علی من معک و یسمع قولک فی هذا الامر الّذی به ارتعدت فرائص المشرکین

انّا ذکرنا الالف و الفآء و اردنا ان نذکر من سمّی بمحمّد قبل اسمعیل لتجذبه نفحات وحی اللّه ربّ العرش العظیم یا اسمعیل انظر ثمّ اذکر الّذین اقبلوا الی مقرّ الفدآء فی سبیل اللّه مولی الوری و انفقوا ما عندهم من الاموال و الارواح شوقاً للقآء اللّه مالک هذا المقام العزیز الرّفیع قل یا ملأ المعرضین انصفوا فیما ظهر بالحقّ و لا تکونوا من الظّالمین هل الاشرف الّذی اقبل و فدی بنفسه فی سبیل اللّه خیر ام الهادی الّذی اذ سمع الضّوضآء اضطرب و اخذ الخوف ارکانه و ارتقی علی المنبر و نطق بما ناح به الرّوح الامین لعمر اللّه انّ حیوته تشهد بنفاقه و عروج الاوّل یشهد باقباله و اتّفاقه و استقامته الّتی بها اخذت الحیرة کلّ عبد اقبل الی اللّه العزیز الحمید طوبی لک بما اقبل الیک وجه المظلوم من سجنه البعید قل

لک الحمد یا اله العالم بما اسمعتنی ندآئک و اریتنی آثارک و ایّدتنی علی التّقرّب الیک باسباب السّموات و الارضین اسألک ببحر اسمک الفیّاض ان تکتب لی ما کتبته لاصفیآئک انّک انت المقتدر علی ما تشآء بامرک العزیز البدیع

انّا اردنا ان نذکر من سُمّی بابراهیم و نبشّره بفضل اللّه و عطآئه و نوصیه بما یقرّبه الی مقام تنادی فیه الذّرّات الملک للّه المقتدر القدیر یا ابراهیم از اوّل ایّام نفوس غافله از سطوت ظاهره مستور و بحفظ خود مشغول و چون نور الهی از افق سماء ارادهٔ ربّانی ساطع از خلف حجاب بیرون آمدند و وارد آوردند آنچه را که شبه نداشته قل

الهی الهی ایّد الغافلین علی الانصاف فی امرک و العدل فیما ظهر من عندک و وفّقهم علی الرّجوع الی باب جودک انّک انت المقتدر علی ما تشآء لا اله الّا انت الآمر القدیم انتهی

للّه الحمد آقای مکرّم حضرت افنان جناب حاجی سیّد میرزا علیه بهاء اللّه الابهی از اوّل ایّام الی حین بخدمت امر فائزند و بحبل متین الهی متمسّک و در بساط امنع اقدس مقصود عالمیان روح من فی ملکوت الامر و الخلق فداه مذکور بوده و هستند هنگامیکه دستخطّ انور ایشان رسید و در بارهٔ وجوهیکه نزد حضرت مرفوع مبرور الّذی استشهد فی سبیل اللّه جناب حاجی شیخ محمّدعلی علیه بهاء اللّه الابهی باقی مانده بود ذکر فرموده بودند که خود جناب مرفوع میدانستند مال ما نبود حال جواب صاحبان آن را چه بگوئیم من بعد کسی نزدیک ما نمیآید بعد از عرض این فقره در ساحت امنع اقدس حضرت محبوبنا و محبوب من فی الارض و السّمآء این کلمات عالیات از مطلع سماء عنایت الهی مشرق قوله عزّ بیانه و جلّ برهانه یا عبد حاضر بجناب افنان علیه بهائی و عنایتی بنویس شما در امور بیروت و آستانه ذکری ننمودید و از اوّل طلب اذن نشد و مشورت بمیان نیامد مع آنکه کل بآن مأمورند مع ذلک مبلغ ششصد و هفت لیرهٔ عثمانی که وجه بیت بود و حاضر بود تسلیم جناب افنان علیه بهائی و عنایتی شد که ارسال دارند انّه لو یرید لیؤدّی دیون العالم انّ ربّک هو المقتدر علی ما یشآء اقرء لوح الرّئیس و الواح الملوک لتوقن بانّ الامور فی قبضته یقلّبها کیف یشآء و هو الفرد الواحد العلیم الخبیر لا تحزن من شئ توکّل فی الامور علی اللّه مالک یوم الدّین تمسّک بما امرناک به ثمّ اعمل بما القیناک من قبل و من بعد انّا نریدک و نحبّک و نأمرک بما ینفعک فی الآخرة و الاولی یشهد بذلک ما ظهر منّی امام وجوه الامرآء و السّلاطین انتهی

فی الحقیقه بعد از ورود دستخطّ حضرتشان آنچه بر حسب ظاهر ممکن بود امر باجراء آن فرمودند و حضرت افنان جناب حاجی سیّد علی و جناب آقا میرزا محسن علیهما بهاء اللّه الابهی آگاهند بر آنچه واقع شده و ذکرش مستور مانده عنایت حق جلّ جلاله نسبت بحضرت ایشان فوق احصای این عبد و سایرین است از او میطلبم و مسئلت مینمایم ابواب عنایت و جود و کرم را بمفتاح اسم اعظم بگشاید و آنحضرت را موفّق دارد بر عمل بآنچه بآن مأمورند امید آنکه افئده و قلوب را منوّر فرماید و خالص نماید تا آنچه عرض شده و میشود باجابت مقرون گردد انّ ربّنا هو الفیّاض الکریم

ذکر حضرت افنان جناب حاجی میرزا محمّد علیه بهاء اللّه الابهی را نمودند فی الحقیقه ایشان سزاوار عنایت حق جلّ جلاله بوده و هستند محبّتشان و توسّلشان ثابت و راسخست و بعد از عرض ذکر ایشان در ساحت امنع اقدس این آیات بیّنات از سماء فضل نازل قوله جلّ بیانه و عزّ برهانه

بسمی المهیمن علی الاسمآء

یا محمّد یا افنانی علیک رحمتی و بهآئی انّا ذکرناک من قبل بآیات بها تضوّع عرف المواهب و الالطاف و نذکرک فی هذا الحین بما یقرّبک الی اللّه ربّ العالمین اشهد انّک کنت مذکوراً لدی المظلوم فی اللّیالی و الایّام انّ ربّک هو المشفق الکریم و نذکر حضورک و لقآئک و قیامک لدی الباب انّ ربّک لا یعزب عن علمه من شئ یشهد و یری و یسمع و هو السّمیع البصیر انّا نذکر افنانی علیه بهآئی و عنایتی و نبشّره بما قدّر له من لدی اللّه ربّ العرش العظیم لعمر اللّه لا یعادل بما قدّر له خزائن العالم یشهد بذلک من عنده علم کلّ شئ فی کتاب مبین نسأل اللّه ان یفتح علی وجهه ابواب العنایة و الفضل انّه هو المقتدر علی ما یشآء لا اله الّا هو العلیم الحکیم

و نذکر الاوراق اللّآئی فزن بما رُقم من القلم الاعلی فی کتب اللّه العزیز الحمید طوبی لهنّ و نعیماً لهنّ نشهد انّهنّ اقبلن الی الافق الاعلی و سمعن ندآئه الاحلی اذ ارتفع من سجن عکّآء و فزن بما کان مرقوماً مسطوراً فی الواح اللّه مالک هذا الیوم المنیر البهآء المشرق من افق سمآء عنایتی علیک و علی اولیآئی الّذین ما نقضوا عهدی و میثاقی و شهدوا بما نطق به لسان العظمة انّه لا اله الّا هو الفرد الواحد العلیم الحکیم انتهی

این عبد هم خدمت ایشان و اولیا تکبیر میرساند حق شاهد و گواه که آقایان و دوستان لا زال بلسان مذکورند و بقلم مرقوم ذکرشان و حبّشان از قلب نرفته و نمیرود ذکرشان را اثری دیگر و ثمری دیگر است ایشانند اشجار حدیقهٔ ذکر الهی از حق جلّ جلاله میطلبم از سحاب فضل و سماء عطا نازل فرماید آنچه را که سبب علو و ارتفاعست

الهی الهی این میوه‌ها را از سدره ساقط مفرما و در هر حین کوثر عطا عطا فرما توئی مقتدر و توانا و بخشنده و دانا و الفضل و العطآء فی قبضتک لا اله الّا انت العلیّ الابهی

البهآء و الذّکر و الثّنآء علیکم و علی من یحبّکم لوجه اللّه مقصودنا و مقصودکم و مقصود من فی السّموات و الارضین

خادم

فی ۲۴ شهر رجب سنه ۱۳۰۸

وجه سی و هشت تومان نرسید ولکن وصول نوشته شد

[یادداشت]

۱ ارقام ۲ و ۵ و ۱ بر طبق حساب ابجد بترتیب معادل عددی حروف "ب" و "ه" و "الف" است که مجموع آنها کلمه "بها" را تشکیل میدهد. ↩

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۶ آوریل ۲۰۲۴، ساعت ۲:۰۰ بعد از ظهر